

Nagy Erika
EGY SIKERES
ANYA KÉZIKÖNYVE

Nagy Erika EGY
SIKERES
ANYA KÉZIKÖNYVE

Minden, amit a
TANULÁSRÓL
és **NEVELÉSRŐL**
tudnod kell(ene)

Tartalomjegyzék

Bevezető	7
----------	---

GYEREKNEVELÉS

	17
--	----

Biztonság	21
-----------	----

Őszinteség, bizalom	23
---------------------	----

A megértés	26
------------	----

Vegyük fel a gyerek nézőpontját	29
---------------------------------	----

Következetesség	36
-----------------	----

Indigó effektus	39
-----------------	----

A szabályok szerepe	42
---------------------	----

Dicséret	45
----------	----

Intelmek	48
----------	----

Halld meg gyermeked szavát!	51
-----------------------------	----

Irányítás	54
-----------	----

Nem, nem és nem	57
-----------------	----

Segítség	59
----------	----

Önállóságra nevelés	62
---------------------	----

Ne kiabálj a gyerekekkel	65
--------------------------	----

Drogok	69
--------	----

Írta: Nagy Erika © 2015

MINDEN JOG FENNTARTVA!

Jelen kiadványt vagy annak részeit tilos bármilyen eljárással (elektronikusan, mechanikusan vagy fénymásolás útján) sokszorosítani a szerző és a kiadó engedélye nélkül.

Könyvrendelés: megrendeles@tantaki.hu

06/70-940-6326

ISBN 978-615-5362-14-9

Kiadja: Tantaki Kft.

A kiadványt készítette: Prime Rate Kft.

Nyomtatásért felelős a Kft. ügyvezető igazgatója

Lektorálta: Tamás Alexandra

Borító és nyomdai előkészítés: Török Szonja

A könyv borítóján használt fényképet készítette: Kozma Béla Tibor

www.tantaki.hu

A TANULÁS	73
Célok a tanulásban	78
A tanulás fontossága	82
A tanulás előfeltételei	86
Hol ronthatjuk el?	107
Mivel van a probléma?	128
A „nemtanulás” három hóhérja	142
A konfliktusok háromszöge	148
Motiváció	150
Hogyan tanuljon gyermeked?	159
Instant tanulási tippek	167
Szövegértési problémák	180
Alternatív tanulási módszerek	187
Tankönyvek helyett	197
Hol találhatsz megfelelő tananyagot?	198
Sikereink	200
Az Én történetem...	206
Utóirat	209
Köszönetnyilvánítás	211

Bevezető

Gyerekkoromban egyszerűen imádtam tanulni. Az új dolgok érdekelték, hogy mit hogyan lehet megcsinálni, mi hogyan működik. De maga a tanulás folyamata is izgalmas volt a számomra, és egyáltalán nem esett nehezemre, ha meg kellett tanulnom valamit.

Manapság elég ritkaság, ha valakinek nincs problémája a tanulással. Ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy a gyerekekkel van a baj. Sőt! Általában nem a gyerekekkel van a probléma, hanem a rendszerrel, amelyben oktatni próbálják.

Pár évtizede még nem voltak nagy gondok az általános iskolákban.

Annak idején nem kellett délutánonként hosszú órákat tölteni a házi feladatok írásával vagy azzal, hogy megtanuljunk

a leckét. Akkor még nem volt olyan nagy a követelmény, mint manapság, és maradt idő a játékra, a barátokkal való bicajozásra vagy bármi másra. A tananyagot akár az órán is meg lehetett tanulni, és a házi feladat elkészítése sem tartott egy óránál tovább.

Én nagyon élveztem a felhőtlen gyermekkort, amikor csak az volt a dolgom, hogy megtanuljam a leckét. Aztán irány a természet, a sport. Emlékszem, rengeteg délutáni szakkörön vettem részt. Jártam zongorázni, tornázni, sőt, még lőni is megtanultam légpuskával. Akkor is úgy gondoltam, hogy jó, ha az ember több mindenhez ért. Sikeresebb tudok lenni, ha sokoldalú vagyok. És erre büszke is voltam.

Szerettem az új dolgokat, és abban láttam a kihívást, amit még nem ismertem. Megfigyeltem, ahogy édesapám villanyt szerel, vagy éppen betont kever a házunkhoz vezető járdához. Tudtam, hogyan kell csinálni, mivel ellestem a praktikákat. Mikor nagyobbacska lettem, akkor én segítettem a szobám falát rózsaszínűre festeni. Azért festettem én, mert érdekelt a dolog, és mert sikerélményem volt, hogy már tizenévesen meg tudtam csinálni ezt a munkát. Az eredmény nagyon szép lett, és büszkeséggel töltött el. ☺

Nem csak a szobafestést tanultam meg. Nagypapámnak volt egy asztalosműhelye az udvarban, és én előszeretettel barkácsoltam ott. Emlékszem, Norbi unokatestvéremmel U szeges csúzlit készítettünk, és azzal lövöldöztük a csirkéket az udvaron. Ennek nagymamám örült a legkevésbé... De én élveztem minden percet, amit a nagyinál töltöttem!

Az volt az igazi gyerekkor!

Gondolom, te is emlékszel még azokra az időkre, a saját gyermekkorodra.

Sajnos ez ma már veszni látszik. Mostanában sokkal kevesebb idejük marad a gyerekeknek a délutáni játékra, a környezetük megismerésére. A délután 4-ig való kötelező iskolában maradás igencsak elveszi az időt a játéktól. De ez csak az én meglátásom.

A gyermekkor felhőtlen szórakozását egy gondterhelt időszak követte. A nagy változást a középiskola hozta számomra, amikor is egy olyan iskolába kerültem, ahol az oktatás túl meredek lépés volt számomra. Teljesen más volt a vidéki iskolához képest, ahonnan érkeztem.

Gyors volt a tempó, nem tudtam, hogy hogyan is kell tanulni, és beletört a bicskám.

Emlékszem, akkoriban az egyik legjobb barátnőm, az osztálytársam - aki egyébként jó tanuló volt -, mindig mondta nekem, hogy „Tanulj Erika!”.

És én csak azt tudtam mondani, hogy persze, tanulok. De gőzöm nem volt, hogy hogyan is kell azt csinálni.

Csak olvastam az anyagot, és mire a lap aljára értem, nem emlékeztem semmire. Aztán kezdtem az egészet elölről, és így telt el a tanulási időm. Másnap, persze, alig emlékeztem valamire, és kínlódva írtam meg a dolgozatok többségét. Persze, „amihez volt érzékem”, például a matek, azt nem is kellett tanulnom. Csak megcsináltam a házit, és már készen is voltam. Mindent tudtam.

A többi tantárgy, amihez el kellett olvasni egy szöveget és azt értelmezni, na, az már sokkal nehezebb volt.

Emlékszem, a programozás tantárgynál (mivel programozónak tanultam eredetileg) már az év elején elveszítettem a fonalat, és semmire sem emlékeztem; nem értettem, amit a tanár magyaráz, nem értettem, hogy miért nem értem, és

csak sodródtam az árral. Jöttek az egyesek, aztán év végén persze megbuktam programozásból.

Szörnyű volt átélnem azt az érzést, főleg, hogy általános iskolában kitűnő tanuló voltam. Persze, egy vidéki iskolában más volt a tanítási módszer, és más a követelmény.

De akkor is!

Ezek után, mivel nem mertem szembenézni a pótvizsgával és ezzel az egész megaláztatással, átmentem egy másik iskolába, egy gimnázium és szakközépbe, ahol másképp tanítottak. Érdekes módon ott már újra kitűnő tanuló voltam.

Először azt hittem, hogy csak azért, mert újrajártam az első évet. Aztán a 2. évfolyamban is, és a 3. évfolyamban is színötös volt a bizonyítványom.

Ekkor már elgondolkoztam azon, hogy hogyan is lehetséges ez. Akkor már sejtettem, hogy ennek nem sok köze van ahhoz, hogy egyszer már tanultam az anyagokat...

Itt másnak is szerepe kell, hogy legyen.

És milyen jól gondoltam!

Most már értem, hogy annak idején miért volt olyan nehéz a középiskola és a programozás (holott matekból mindig is jó voltam), hogy miért buktam meg, és hogy miért menekültem el az iskolából.

Az egyik dolog a tanítási módszer!

Nem mindegy ugyanis, hogy hogyan tanítjuk a gyerekeket.

Az egyik iskolában csak leadták az anyagot, a másikban viszont tényleg tanítottak, és addig nem mentünk tovább az egyes anyagrészekben, ameddig az osztály nagy többsége meg nem értette.

Vagy ha tovább is mentünk, óra végén segítettünk egymásnak elmagyarázni a dolgokat.

Emlékszem, negyedik osztályban lehetett, hogy szokássá vált, hogy óra végén kimentem a táblához, és öt percen elmagyaráztam az anyagot, amit a tanár előzőleg leadott. Mivel én a gyerekek nyelvén magyaráztam - hiszen én is gyerek voltam -, ezért az egész osztály megértette. A tantárgy, amit mindig „tanítottam” a többieknek, az a mikro- és makroökonómia, más néven a közgazdaságtan volt.

Na, nem is beszélek ilyen csúnyán, nehogy aztán az egész könyvet ne értse meg a kedves olvasó. ☺

Szóval én képes voltam érthetően, röviden és tömören elmagyarázni azt, amit a tanár egy egész óra alatt próbált beleverni a fejünkbe.

Mi ebből a tanulság?

Az, hogy nem mindegy, hogyan magyarázunk! Nem mindegy, hogy a gyerek nyelvén mondjuk el a dolgokat, vagy egy egyetemi tanár szintjén.

Én azt tapasztaltam, hogy a lehető legegyszerűbb dolgokból lehet megérteni a tanulnivalót.

Ha valami bonyolultan van elmagyarázva, abból semmi jó nem fog kisülni!

Később aztán, amikor gyerekek korrepetálásával foglalkoztam, arra is rájöttem, hogy nem elég a magyarázat, megfelelő könyvek is kellenek hozzá, és a tanulási képességünk fejlesztése is egy szükséges hozzávaló.

Tehát a középiskola végére eljutottam egy olyan szintre, ahol rájöttem, hogy nagyon is sokat számít a tanár, az oktató és az, ahogyan magyarázzuk a tananyagot.

Voltak olyan tanárok, akiknél a diákok valahogy megértették az anyagot, és voltak olyanok, akiknél nagyon sokan megbuktak. Vannak kedvenc tanárok, akiknél könnyű megtanulni az adott tananyagot, és vannak olyanok is, akik által tanított tárgyat utáljuk. Ez nem lehet véletlen! Igenis fontos, hogy hogyan akarjuk átadni a tudásunkat.

Ha neked is volt kedvenc tantárgyad, gondolj csak vissza, KI tanította!

Valószínű, hogy kedvelted a tanárt. De vajon miért kedvelted?

Mert aranyos volt?

Mert kedves? Valószínű...

De biztos vagyok benne, hogy nagyon jól magyarázott, és az volt az egyik célja, hogy a diákjai megértsék a tantárgyat, és nem az, hogy leadja az órai anyagot.

Ez mind szép és jó, viszont nem lehet minden felelősséget áthárítani az iskolára. Tudom, hogy elvileg az iskola feladata lenne tanítani a gyereket, de azért valljuk be, erre képtelen a jelenlegi oktatási rendszer. Egyszerre 30 gyerekkel megértetni a tananyagot, amikor mindenki más-más egyéniség, más-más a felfogóképessége és a megértése, szinte lehetetlen, hacsak nem egyéni tempóban folyik az oktatás. Ez viszont nem jellemző az állami iskolákra.

Éppen ezért a mi felelőségünk, szülőké, hogy olyan felnőttet faragjunk gyermekeinkből, akik megállnak a lábukon, akik képesek új dolgokat megtanulni, és akik jól boldogulnak az életben.

Ebben a könyvben meg szeretném veled osztani a saját tapasztalataimat a tanulással kapcsolatban, hogy hogyan érdemes tanulni, mik a buktatói a tanulásnak, és hogy miért kell már gyerekkorban megszerettetni a tanulást.

A jó pap is holtig tanul. – Ismered?

Ezt nehéz volt elképzelni gyerekefejjel, viszont most már tudom, hogy mennyire igaz!

Továbbá szeretném elmondani Neked, hogy mire kell figyelned szülőként, hogy boldog és kiegyensúlyozott gyermeked legyen. Azt, hogy mik a gyereknevelés buktatói, hogy hogyan érheted el, hogy csemetéd együttműködjön veled, valamint, hogy egy csapat tagja legyen stb. Hiszen a jó tanulmányi eredmény eléréséhez elengedhetetlen a megfelelő nevelési módszer.

Készen állsz?

Akkor vágjunk bele!

I. rész

GYEREK- NEVELÉS

A gyereknevelés nem könnyű feladat! Mégis nagyon sok nő vágyik arra, hogy gyermeke legyen, akiről gondoskodhat, akit felnevelhet.

Vannak olyan szülők, akik arra születtek, hogy gyerekeket neveljenek. Szinte a vérükben van a gyermeknevelés minden csínja-bínja. Vannak azonban olyanok is, akiknek ez nem könnyű feladat, hiszen rengeteg akadályba ütköznek, és nincs, aki segítsen nekik!

Kár, hogy az iskolában nem tanítanak gyereknevelést! (Sokkal jobban járna a társadalom, ha a deriválszámítás helyett inkább gyereknevelést oktatnának...)

Mégis sokan vállalkoznak erre a nemes feladatra, mert gyerekek nélkül nagyon unalmas lenne az élet, és szerintem céltalan is.

Én szerencsésnek mondhatom magam, mert olyan nevelést kaptam a szüleimtől, amellyel nagyon jól éreztem magam gyerekkoromban. Mondtam is anyunak, hogy annyira jó, hogy így nevelt minket (a húgomat és engem), mert ez megalapozta a stabil jövőnket.

De lássuk a jó gyereknevelés hozzávalóit!

Kezdjük az alapokkal!

Biztonság

Ha boldog és kiegyensúlyozott gyermekekre vágysz, akkor nagyon fontos, hogy csemetéd biztonságban érezze magát.

Mikor érzi magát biztonságban? Akkor, ha szeretet és törődés veszi körül. Ez a legfontosabb. Ha érzi, hogy mindig számíthat rád, akkor nem fog félni és aggódni a jövő miatt.

Az anyai ölelést semmi és senki nem pótolhatja. Akárhány éves is gyermeked, az ölelésre és szeretetre mindig szüksége lesz. Ha sok szeretetet kap Tőled, nem lesz miért aggódnia, és kiegyensúlyozottá válik.

Én imádtam édesanyámhoz bújni gyerekként, sőt, még tinédzserkoromban is, de még most, felnőttként is megesisik, hogy jól esik ölelgetni, szeretgetni anyukámat.

Fontos, hogy Te is érd el gyermekednél, hogy bátran merjen odamenni hozzád, megölelni téged.

A lányom, ha valamiért sír, mindig azt kéri tőlem, hogy vigasztaljam meg. Ez nála azt jelenti, hogy fel kell vennem az ölembe, és szeretgetni, simogatni kell.

A legnagyobb sebek is hamarabb gyógyulnak, ha szeretetet kapnak.

Tehát szeresd gyermeked tiszta szívből!

A biztonságérzethez hozzátartozik a stabil családi háttér is. Ha látja gyermeked, hogy a szülei boldogságban, szeretetben és megértésben élnek, akkor ezzel is növeled a biztonságérzetét, hiszen tudja, hogy a szülei ott vannak, és bármikor támaszkodhat rájuk.

A statisztikák szerint a legtöbb bűnöző és elkallódott gyerek csonka családból kerül ki, ráadásul a tanulási problémák egyik forrása is lehet a nem teljes család.

Ha netán úgy alakult, hogy gyermekedet egyedül kell felnevelned, akkor a legjobb, amit tehetsz, hogy szereted, és ezt ki is mutatod neki, hogy érezhesse.

Őszinteség, bizalom

Néha hallom a szülőket panaszkodni, hogy nem őszinte hozzájuk a gyermekük. Nem mondják el, hogy mi bántja őket, vagy egyáltalán nem mesélik el az örömeiket, bánatukat. Titkolóznak előttük, ami néha problémákat okoz.

Miért lehetséges ez? Hogyan alakíthatod ki a bizalmat és az őszinteséget gyermeked és közted?

A válasz egyszerű, mégis bonyolult. A bizalmat ki kell érdekelni, szokták volt mondani.

De hogyan?